

българинъ, но той ималъ желание да получи по-високо образование и да се върне въ отечеството си за народна служба. Не се минало много време, баща му се поминалъ, и Константинъ веднага напустналъ Цариградъ и се завърналъ въ Пловдивъ при майка си. Ала жадниятъ за висше образование младежъ не се съдържалъ. Следъ малко той си осигурилъ издръжка и заминалъ за Германия, избралъ по препоръка града Хайделбергъ и се записалъ студентъ по правото (въ 1873 год.). За четири години Стоиловъ съ постояненъ трудъ завършилъ образованието си за сждия съ титла докторъ.

Български младежи, които следвали въ Виена, въ Прага и въ Германия, имали случаи да се запознаятъ съ Стоилова и веднага го обиквали поради добрия му характеръ, поради широкото му и сериозно образование. Презъ годинитѣ 1872—1877 въ България ставали голѣми бунтове противъ турското иго. Народътъ искалъ да се освободи отъ турската властъ. Въ тѣзи възстания паднали убити много бележити българи: Тодоръ Каблешковъ, Г. Бенковски, Христо Ботевъ, Дюстабановъ, Бачо Киро, попъ Харитонъ и много други. Константинъ въ Германия четѣлъ по вестницитѣ, какви кланета ставали въ България. Нѣкои отъ неговитѣ другари напустнали Германия. Едни стигнали въ България и влѣзли въ възстанията, други се отбили въ Букурещъ да постѣпятъ въ четитѣ, които се готвѣли за Балкана. Въ това време Стоиловъ се застоявалъ въ Прага и въ Виена, запозналъ се съ много учени чехи, нѣмци и руси. Отъ тѣхъ той чулъ, че възстаницитѣ въ България сж малко, не сж добре въоръжени, нѣмали добри командири и пълководци, та било мъчно да победятъ Турция.

Презъ освободителната война

Като синъ на заможни родители, Стоиловъ, докато